

המביא גם פרק שני גיטין

מסורת הש"ס

(א) ב"ב קעה: כמזבח קב,
(ב) לקמן כב: ע"ש [עדות
פ"ב מ"ג], (ג) [לקמן עת.
ב"ק יב. ב"מ ט:], (ד) ב"ק
יב. ב"מ ט: לקמן עת.,
(ה) [לקמן כד. סג:],
(ו) [לקמן עז: ב"מ י:],
(ז) [קדושין מא:],
(ח) [ירמיה לז:], (ט) [דברים
כד:], (י) [שם], (יא) [ושם ד"ה
כמנח], (יב) [במס' שם ד"ה
אלכא], (יג) [וכי ב"ב שם
דף קא: ד"ה ה"ג].

מוסף רש"י

[illegible]

פסקי רי"ד

ת"ש האשה כותבת את
גיטה והאיש כותב את
שברו שזין קיום הגט
אלא בחזיתיו. פ' אלמא
האשה כותבת גיטה בביר
שלה ונתנו לבשל והבעל
המתחזקת ונתנו לה
ומגרשה בו ושמ"כ שגם
האשה יודעת להקנות.
ומהאז מוכיח שצריך
הסופר להקנות הנייר
והדיו והקולמוס לבעל כדי
לשלו הכל שלו. וזל עוד
שם עבר ונתן לה את
העבר תופק דכתב שיכול
התודייה הוא עבד מסירה
וד' אלעזר היא אי בעית
אימא אפילו תימא ד' מאיר
ובכתובת קעקע:

קוקן שאני ידיע לאקטיווי. שהוא חכם וידיע שאינו שטר אלף אס כן ממקנהו לו לגמרי וגמר דעתיה ומקני אבל אשה לא ידיעה כולי האי וולא גמרה לאקטיווי דעתה אלף בשאלה בעלמא: **לאחר חיסום שערות.** לאחר שנחתם השער כתב הערצ כתב ידו ואני ערב:

גובה. המלוה ממנו: **מנכסים בני חורין**. אבל לא ממשעבדי כיון דליה שטור בעדים לית ליה קלא והוה ליה כמלוה על פה. אלמא כל אדם נמי מקנה דאחא האי שטרא כשחתם בו העבד לאחר זמן כדר היה מקור לתלוה והיאך נכסי העבד הוה משמעבדים בו והא בעינן ספר מקנה! אי לאו דאקנייה ניהליה מלוה לערב וחתם והדר מסריה ניהליה: **כופתם אפיה גיטא**. ומקניא ליה לבעל ויהיב ליה ניהלה: **והאיש כופת את שוכרו**. פפרעון הכתובה שפרע ומקנהו לאשה והיא מחתמת עדים ומוסרתו לו לראיה צידד: **עליו**. על העבד: **קנאפיה** לעבד בשטר מתנה זה והגט צידד הכוה ליה האי עבד כחארה וגיטא וחאירה באלו לה כאחד: **והאר מהלכת אל קנה**. דכי אמור רבנן חזרו של אדם קונה לו לאו בחזר מהלכת אמור בשאני מקרקעי דיניי ממקרקעי דלא נידי ורבא גופיה אמרה דלא קני בשנים אחוזין (ב"מ דף טז ע"ב): **כפופא** דאניו ראי להלך: **הטרה בטאה לאחר מאלא**. כגון תלך לה גט בחזר חזירו והלך בעל חזר ומכר לה את התר לאו נעל לה בזמנה והא ודאי אינה מגורשת דמאן מגרש לה דכשנתן הבעל והגט בחזר לא שלה הייתה דתקמי לה חארה כאילו נתנו בידה וכי אתא האי בחזר לידה לאו מנכא הבעל אחיה לה דנייהו נתן לה החזר והגט ביחד: **ממה ידע דאיש**. בגימורשין על כרחא: **אפא חירה**. ציעא נמי ליהלוי בין ושמעה בין בעל כרחא בלון חזר שיהיה שלה קודם שזרק הגט לתוכה:

בזעל כרחה לישא. דאי אמרה אי אפשי לקבל מתנה ממנו לא קנינא לה להא חצר ולא מיגרשה ביה דהא אמרה לא ניחא לי לתמיכתי: [והא שליחות]. אשה עושה שליח לקבלה מדעתה אבל זעל בכרחה אינו נעשה שלוחה שמתגרש בקבלתו אבל הזעל עושה שליח להולכה ונותן לה על כרחא: וקמשיי שליח לקבלה. בצפרקיין דלקמן (דף סג:) דנפקא לן מושלה ושליח^(ט) קרי ביה בשליחה בלא מפיק ה"א: קטנה. אביה מקבל גיטה וכדנפקא לן בכתובות צפרק נערה (דף מז.) מויאלה והיתה^(י):
ל

הבאה לאחר מכן. וא"ת והא שמעינן שפיר מעבד דלא גזירין מש
ומילתא דלא שכיחא היא ולא גזרו בה רבנן: **אמר** שליוחות מידה אי
וולא גרע משליוחות ובמציאה דזכות הוא קני אע"פ שאינו עומד בזה
ההא דכתב לה שטר מתנה עליו אע"פ דלא הויא דומיא דדיה דמתנ
ואתמניין דלא גרע משליוחות לקנות במדי דזכות הוא לוי אכל בשאר דבר
שליוחות כמו שליוח מהלך אע"פ דמטעם די לא קני וא"ת דב שימי מה
היא בפ"ב דקדושין (דף מה). ומילתא דפשיטא היא לכ"ע וי"ל דרב
דליתא בעל כרחא לענין חזר נמי איתרביא משום די לא מיתסבר לוי
להגיד ראייה משליוחות להזכיר רבנן דאיתוהו

וְאִיבָעִית אֵימָא שְׁלִיחוֹת קִרְבָּלָה נָמִי אֲשַׁכְּחֵן בְּעַל כְּרַחֵה. מַשְׁמַח
ע"י אֵב אֵע"א דְּשֹׁאֵר שְׁלִיחָא לֹא הוּא אֵלֶּה מַדְעֵמִיה חֲשִׁיד ש
דוּמִיָּא לִידֵהּ כִּיּוֹן דְּאֲשַׁכְּחֵן חֲזַר צַעַל כְּרַחֵה כְּגוֹן חֲזַר שְׁהִיה לֵה קוּדֵם לָכֵן
לֹא הוּא צַעַל כְּרַחֵה כְּמוֹ שְׁלִיחוֹת דְּאֵב * לִידוּלָהּ לִהְפָּקִירוֹ וְלֹא מַתְגַּר
יִקְצֵל גַּם צַעַל כְּרַחֵה. וְדוּחָק: **שְׁכֵן אֵב** מִקְבָּל גַּם לְבִתּוֹ קִטְנָה
מְגִדְּמוּחַת בִּפ"צ דְּקוּדוּשִׁין (דף מה.) דְּלֹאֵר קוּדוּשִׁין מַדְעֵמָא אֵיבָה וְלֹא ה
מְתַרְסֵיט אֵיבָה הִיא לְקַבֵּל כְּמוֹהוּ וְכֵן פִּירֵשׁ שֶׁס' בְּקוּדוּשָׁא וְעוֹד אֲמַרְיִין
אֲחוֹר כְּחֹזֵר אֵיבָה דְּמִיָּא כְּמוֹהוּ דְּע"י חֲזַר אֵיבָה מְגִדְּמוּחַת שְׁלֵמָה

י"ק שני גימטין **כא.**

מלך מִהֵבָּא עֵרֵב הַיּוֹצֵא ב'י'. קָשָׁה לִרְי"י דְּזֵרֵשׁ הַנוּשָׁא (כְּמוֹת) 77 קב. י"ב) פֿליג ר' יוחנן ורש לקיש בְּחִיב אִנִּי לך מִנֵּה בְּשִׁטָּר וְקֹאֲמֵר הֵם כְּתוּבֵי מֵחַ דְּעֵרֵב וּפ"י בְּקוּנָט' דְּפִלְיג' אִי חֲשִׁיבָא הוּדָאָה א"כ מִשְׁמַע דְּעֵרֵב מִחִיב לִיה מִשּׁוּם הוּדָאָה שְׁמוּדָה דִּנְעֵשָׂה עֵרֵב

בשעת מתן מעות נודמייתיה לה עלה
והכל משמע בזהיא שטרף הוא
משעבד נפשיה להסחייב מעתה^א ולפי^ב
ר"ת^ג דהסם דלל מפרש משום הודאה
יחא וי"ל דכתבתי פליגי בן ננס ור'^ד
ישמעאל בין שכתב בשטר מוצר וכן מודה
שאני ערב בין שכתב צו ואני נעשה
ערב מעכשיו דרישא דקתי ערב
היולא אחר חיתום שטרות משמע
דפליגי בזהודאה מדלל נקט בזהי
לישנא ערב שלל בשעת מתן מעות
חייב^ה ומדמהדר ליה בכפיא הרי שהיה
חונק חציירו^ו משמע דפליגי נמי בחנוק
ומייתיה הכא ממנוק דמשמעבד אע"פ
שלל היה השטר שלו ולפי^ז הקונטרס
דפליגי בזהודאה אע"פ דמן הוליא עליו
כח דיו גובה כו' הסם בכתב וחסם
מחתיו ופלוגמתייהו שלל חסם^ח וערב
נמי איירי כשלל חסם אלל שכתב אני
ערב^ט [ומסר לו השטר בפי עדים]:
והי' לכתא בכתב כפות וישן
בעינן דמשמע לקמן

בְּזוֹרוֹק (דף ע"ט). דְּלֹאמֶר (כ"ט)
לֵה גַט וּמִמֶּנּוּ בִיד עֲבָדָה יִשָּׁן וּמִשְׁמֶרְתּוֹ
הִרִי זֶה גַט יַעֲיֹר אִינוּ גַט דְּהוּא
חֲזַר מִשְׁתַּמֵּר שָׁלָל לַעֲתָה
וּפִרְיָן יִצְמָח אִתּוֹ הִיא גַט חֲזַר
מֵהַלְכָה הִיא וְכִ"ת יִשָּׁן שְׁאִי וְהִאֲמַר
רַבָּא כָל שְׁאִילוֹ מֵהֶלֶךְ לֹא קִנָּה עֹומֵד
וְיוֹשֵׁב לֹא קִנָּה וְהִילְכְתָּא בְּכַפּוֹת וּפִי'
בְּקוֹנְטֵרַס בְּהֵיִא קֹאמֶר רַבָּא דִּיעִיֹּר
אִינוּ גַט' וְכֵן פִּסְקוֹ הֵלְכוֹת גְּדוּלוֹת
דְּכַפּוֹת וְיִשָּׁן צִיָּין וְלִיכָא לְמִימַר דְּהִי
פִּירִיָּשׁוֹ וְהִילְכְתָּא בְּכַפּוֹת לֹא חֲשִׂיב חֲזַר
מֵהַלְכָה דְּלֹא דְמִי לְעֹומֵד וְיוֹשֵׁב וְכִיּוֹן

דכפות מועיל יסן לחוד נמי מועיל
וועלעס רבא לא איירי בכפות דא"כ אמאי קאמר רבא ניעור אינו
גט דהוי חזר המשמרת שלא מדעתה אפילו הוי משמרת לדעתה
בגון שידיו כפופות בחבל ואוחזתו צידה לא הוי גט דחזר מהלכת
היא דומיא דקלתה דאי לאו דקאמר ההם בפ"ק דצ"מ (דף טו)
דמינח ניח ואיזי דקא מסביא תותא לא הוי גט אע"ג דמשמרת
לדעתה אלא ודאי רבא בכפות איירי^י וכי לא ידע אכתי דאיירי
בכפות הוה מני למיפרך מאי איריא דניעור אינו גט משום
דמשמרת שלא לדעתה אפי' משמרת לדעתה נמי חזר מהלכת
היא אלא דעיינא מינה פירי: **א**רץ בחצר דגוור משום חצירה

[illegible][illegible]

עין משפט
נר מצוה

סב א מ"י פ"ח מהל'
 מלווה טעם א פנה
 עשין פד טע"ע ח"מ ס'
 קטע סעיף ד:
ב ג א מ"י פ"ד מהל'
 גירושין הלכה א פנה
 עשין פ טע"ע אה"ע ס'
 קטע סעיף ו:
ד ד א מ"י פ"ה
 מהלכות גירושין הל'
 עשין ז (ורח"ל) סג עשין ז
 טע"ע אה"ע ס' קט
 סעיף [ז טו] יח:
ה א מ"י פ"ד מהלכות
 וז"ה הלכה א פנה
 עשין פד טע"ע ח"מ ס'
 רמה סעיף י:
ו א מ"י פ"ב מהל'
 גירושין הלכה יח
 עשין פ טע"ע אה"ע
 ס' תתק סעיף ד:

תורה אור השלם

וַיִּקַּח אִישׁ אִשָּׁה
וַיִּבְעֻלָּהּ וְהָיָה אִם
לֹא
תִמְצָא חֵן בְּעֵינָיו כִּי מִצָּא
בָּהּ עֲוֹנוֹת דְּבַר וְכָתַב לָהּ
סֵפֶר פְּרִיטָתָהּ וְנָתַן בְּיָדָהּ
וּשְׁלָחָהּ מִבֵּיתוֹ:
דְּבָרִים כֹּד א

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ואב"א וכו' דיכולה להפקירו. קשה לי הא מ"מ משכחת בחזר דקטנה שהוא צע"כ דא"י להפחיר:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה והילכתא
זכו' דאמר רבא כתב וכו'
דהויא ליה קארי:

מוסף תוספות

[illegible]